

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/45/2013
Identifikačné číslo spisu:	3611010051
Dátum vydania rozhodnutia:	20.11.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Lipovský
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:3611010051.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Milana Lipovského a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Igora Burgera na neverejnom zasadnutí v Bratislave 20. novembra 2013 v trestnej veci obvineného Mgr. Q. W. pre pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. sčasti dokonaný, sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. a iné, vedenej na Okresnom súde Partizánske pod sp. zn. 2T 36/2011, o dovolaní, ktoré podal obvinený prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Jozefa Dudzika, advokáta v Topoľčanoch, proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, zo dňa 14. februára 2013, sp. zn. 2To 117/2012, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného Mgr. Q. W. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Partizánske z 25. apríla 2012, sp. zn. 2T 36/2011, bol obvinený Mgr. Q. W. uznaný za vinného zo spáchania pokračovacieho prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. sčasti dokonaného, sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. (v bode 1/, 3/, 4/, 5/) a prečinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 Tr. zák. (v bode 2/) na tých skutkových základoch, ako je to uvedené v predmetnom rozsudku.

Okresný súd obvinenému Mgr. Q. W. podľa § 221 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 41 ods. 1, § 36 písm. j/, § 37 písm. h/ a § 38 ods. 2 Tr. zák. uložil úhrnný trest odňatia slobody na 2 roky; podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. súd tohto na výkon trestu zaradil do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. súd uložil obvinenému aj trest prepadnutia vecí (bližšie špecifikovaných v predmetnom rozsudku), pričom podľa § 60 ods. 6 Tr. zák. sa vlastníkom prepadnutých vecí stal štát.

Súčasne okresný súd obvineného podľa § 285 písm. b/ Tr. por. oslobodil spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry v Partizánskom, zo dňa 15. marca 2011, sp. zn. Pv 163/08, v bode 5/ obžaloby, zo skutku právne posúdeného ako prečin ohovárania podľa § 373 ods. 1 Tr. zák., pretože skutok nie je trestným činom.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. súd odkázal poškodených X. S., J. S., Q. I. a Q. I. s ich nárokmi na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Proti rozsudku Okresného súdu Partizánske podal prokurátor aj obvinený odvolanie. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom zo 14. februára 2013, sp. zn. 2To 117/2012, podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a podľa § 221 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 41 ods. 1, § 36 písm. j/, § 37 písm. h/ a § 38 ods. 2 Tr. zák., uložil obvinenému úhrnný trest odňatia slobody na 2 roky; pričom podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Tr. zák. výkon trestu podmienčne odložil na skúšobnú dobu 4 roky. Súčasne krajský súd podľa § 319 Tr. por. odvolanie okresného prokurátora zamietol.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal obvinený prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., teda že bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu, § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., teda že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., teda že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia a § 371 ods. 1 písm. k/ Tr. por., teda že proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné.

V rozsiahlych písomných dôvodoch dovolania (totožných s obsahom odvolania) obvinený poukazoval na svoju nevinu a na účelovosť a vykonštruovanosť trestného stíhania, ktoré sa proti nemu viedlo. Namietal, že v prípravnom konaní nemal možnosť vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kládli za vinu. Prvostupňový súd sa neriadil povinnosťou riadne vykonať dôkazy a mnohé z dôkazov navrhnutých obhajobou odmietol vykonať, čím zasiahol do práva obvineného na obhajobu. Obvinený tiež poukazoval na zásadné nedostatky v odôvodnení rozsudku. Vo vzťahu ku skutku pod bodom 1/ podrobne rozoberal dôkazy, ktoré súd mal podľa jeho názoru vykonať. Namietal aj nedôveryhodnosť svedka J. S. a podrobne hodnotil výpovede svedkov, ktorí vypovedali k skutku pod bodom 1/ rozsudku. Poukazoval aj na to, že hodinky zn. Breitling, ktoré sú predmetom rozsudku v bode 1/ Okresného súdu Partizánske z 25. apríla 2012, sp. zn. 2T 36/2011, sú tie, o ktorých už bolo raz právoplatne rozhodnuté iným štátnym orgánom Slovenskej republiky.

Ku skutku pod bodom 2/ rozsudku namietal, že prokurátor pri prednese obžaloby neuviedol žiadne relevantné dôkazy obžaloby a nekonkretizoval náboje a strelivo, ktoré neskôr prepadli v prospech štátu. Ani počas celého hlavného pojednávania neboli uvedené náboje predložené, čím bola obvinenému odňatá možnosť vyjadriť sa k dôkazom. Súd sa pri hodnotení dôkazov oprel iba o znalecký posudok Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru. Obvinený namietal, že strelivo si zakúpil v obchodnej sieti na základe platného zbrojného preukazu, pričom v čase kúpy toto strelivo nebolo zakázané, rovnako ako v čase rozhodovania na Okresnom súde Partizánske. Podľa názoru obvineného súd pri uznaní jeho viny pre skutok pod bodom 2/ rozsudku postupoval podľa neplatného zákona, nakoľko zmenou zákona č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive a o zmene a doplnení niektorých zákonov dobrovoľne vydané náboje neboli zakázaným strelivom.

Vo vzťahu ku skutkom pod bodmi 3/, 4/, 5/, 6/ rozsudku obvinený tiež podrobne rozoberal vykonané dôkazy; namietal, že súd sa opäť oprel iba o odborné vyjadrenia. Podľa názoru obvineného znalecké dokazovanie síce má špecifický charakter, avšak tak ako aj ostatné dôkazy, ho musí súd podrobiť dôkladnému hodnoteniu. Mal za to, že podklady na odborné vyjadrenia boli zadané jednostranne a účelovo. Poukazoval tiež, že v priebehu celého konania neboli vykonané také dôkazy, ktoré by preukazovali jeho vinu. Tým, že súd nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy, dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, čo sa následne premietlo do nesprávneho a nespravodlivého rozhodnutia o vine obvineného.

Vzhľadom na uvedené navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Partizánske z 25. apríla 2012, sp. zn. 2T 36/2011, a obvineného oslobodil spod obžaloby v plnom rozsahu, alternatívne aby najvyšší súd po preskúmaní veci v rozsahu uvedenom v § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/,

písm. c/, písm. d/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec prvostupňovému súdu, aby ju ten v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu sa vyjadril aj prokurátor Okresnej prokuratúry Partizánske, ktorý považoval dovolanie obvineného za nedôvodné. Argumentácia obvineného je, podľa názoru prokurátora, založená len na subjektívnom hodnotení vykonaného dokazovania. V súvislosti s namietaným porušením práva obvineného na obhajobu poukazoval na to, že obvinený mal v priebehu celého konania možnosť obhajovať sa tak, ako mu to umožňuje právny poriadok Slovenskej republiky, pričom v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom, bol zastúpený splnomocneným obhajcom.

Vo vzťahu k údajným nezákonným dôkazom prokurátor poukazoval na to, že hodnotenie postupu súdu pri dokazovaní je založené výlučne na subjektívnych pocitoch obvineného. Mal za to, že súdy sa vysporiadali so všetkými okolnosťami dôležitými pre spravodlivé rozhodnutie a spoľahlivo zistili skutkový stav. Súdy pri vykonávaní dôkazov postupovali striktnie podľa § 2 ods. 12 Tr. por. a nevykonali len dôkazy, ktoré pre rozhodnutie neboli podstatné.

Z dovolania obvineného nie je, podľa názoru prokurátora, zrejmé, v čom mal súd pochybiť pri právnom posúdení zisteného skutkového stavu. Obvinený uvádzal len vlastné domnienky a názory, na mnohých miestach dovolania sa opieral o svedectvo V. F., ktorého však na súd nezabezpečil a dokonca sám o ňom tvrdil, že ide o osobu opakovane liečenú na psychiatrii, silne závislú na alkohole a ktorá spáchala ozbrojenú lúpež.

Pokiaľ ide o obvineným uvádzanú zmenu zákona č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive a o zmene a doplnení niektorých zákonov, kedy zo znenia § 4 ods. 3 bolo zákonom č. 92/2010 Z. z. zo zakázaného streliva vypustené vojenské strelivo, prokurátor poukazoval na to, že rozsudkom okresného súdu bol obvinenému uložený trest prepadnutia zaisteného streliva, ktoré bolo na základe záveru Kriministického a expertízneho ústavu Policajného zboru vyhodnotené ako zakázané strelivo, pričom iba 1 ks náboja bol vyhodnotený ako zakázané strelivo podľa § 4 ods. 3 písm. d/ zákona č. 190/2003 Z. z. vtedy platného (teda ako vojenské strelivo). Ostatné strelivo bolo vyhodnotené ako zakázané podľa § 4 ods. 3 písm. a/, písm. b/ zákona č. 190/2003 Z. z., teda ako strelivo s priebojnou a expanznou strelou; zmena predmetného zákona preto nemala vplyv na trestnosť skutku obvineného.

Vzhľadom na uvedené prokurátor navrhol, aby najvyšší súd dovolanie podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol ako nedôvodné.

Najvyšší súd, ako súd dovolacích, síce primárne konštatoval, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 Tr. por.), že bolo podané oprávneným procesným subjektom (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.); dospel však k záveru, že nie sú splnené dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. i/ a písm. k/ Tr. por.

V dovolaní obvinený namietal, že v trestnom konaní došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Právo na obhajobu každého, proti komu sa vedie trestné stíhanie, je v Trestnom poriadku upravené v ustanovení § 2 ods. 9 Tr. por. Vyjadruje jeden z právnych princípov, na ktorých je vybudované trestné konanie, a jeho zmyslom je zabezpečiť úplnú ochranu zákonných záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ako aj prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu a správneho rozhodnutiu.

Právo na obhajobu primárne zahŕňa právo na osobnú obhajobu (§ 34 ods. 1 Tr. por.), právo nechať sa obhajovať obhajcom (§ 34 ods. 1, § 36 Tr. por.), ako aj právo na povinnú obhajobu (§ 37, § 38 Tr. por.). Jednotlivé zložky práva obhajoby v širšom zmysle sú upravené v ďalších ustanoveniach Trestného poriadku.

Dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. je zásadné porušenie práva na obhajobu.

Takýmto zásadným porušením by bolo najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe podľa § 37 Tr. por., ktoré by mohlo mať konkrétny vplyv na vykonanie jednotlivých úkonov trestného konania smerujúcich k vydaniu rozhodnutí procesnej povahy (napr. rozhodnutie o obmedzení osobnej slobody) alebo meritórneho rozhodnutia. Dôležité sú teda aj konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach.

Najvyšší súd po preštudovaní predloženého spisového materiálu zistil, že v predmetnej veci mal obvinený v priebehu prípravného konania, ako aj v konaní pred súdom zabezpečenú obhajobu prostredníctvom splnomocneného obhajcu. Zo zápisnice o výsluchu obvineného zo 4. júna 2008 (č.l. 169) vyplýva, že obvinený telefonicky kontaktoval obhajcu JUDr. Jozefa Dudzika, ktorý jeho obhajobu prijal, avšak vzhľadom k tomu, že mu obvinený zavolať nečakane, mohol sa úkonov zúčastniť až od 14.00 hod. nasledujúceho dňa. Obvinený sa však rozhodol vypovedať aj bez prítomnosti obhajcu a zúčastniť sa aj ďalších úkonov. Zo zápisníc z nasledujúcich úkonov (výsluchov obvineného ako aj svedkov) vyplýva, že obhajca obvineného bol o každom úkone vyzumený, avšak na úkony sa nedostavil. Z tohto hľadiska bolo právo obvineného na obhajobu v priebehu celého konania zabezpečené.

Podstata uplatnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zo strany obvineného spočívala aj v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu. V tejto súvislosti najvyšší súd pripomína, že dovolanie proti odôvodneniu rozhodnutia nie je, s ohľadom na ustanovenie § 371 ods. 7 Tr. por., prípustné.

Porušenie práva na obhajobu videl obvinený aj v spôsobe, akým súdy vykonávali dôkazy, najmä že nevykonali dôkazy navrhnuté zo strany obhajoby. V tejto súvislosti uplatnil aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

Najvyšší súd pripomína, že proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých, vo veci vykonaných dôkazov, dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v jednotlivom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Je teda výlučne na úvahe súdu, ktoré dôkazy vykoná a tieto následne vyhodnotí podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstarali orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Nevykonanie dokazovania v rozsahu predpokladanom obvineným a hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, nie je možné uplatniť pod dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. (porušenia práva na obhajobu) alebo podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. (nezákonne vykonané dôkazy), ale ide o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby boli vykonané dôkazy (zistený skutkový stav) v jeho prospech.

Keďže Okresný súd Partizánske vykonal dokazovanie zákonným spôsobom v rozsahu postačujúcom na ustálenie skutkových okolností, čo následne potvrdil aj Krajský súd v Trenčíne, Najvyšší súd Slovenskej republiky nemohol akceptovať obvineným uvádzané dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ Tr. por.

Z odôvodnenia dovolania je ďalej zrejmé, že obvinený namietal predovšetkým zistený skutkový stav a spôsob, akým súdy prvého a druhého stupňa v napadnutom konaní vyhodnotili vykonané dôkazy v jeho neprospech.

Dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 371 písm. i/ Tr. por. je, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho

ustanovenia: správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb, taxatívne uvedených ako dovolacie dôvody v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. n/ Tr. por. Mimoriadny opravný prostriedok - dovolanie - neslúži k revízii skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže doplňovať alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa. Správnosť a úplnosť skutkových zistení dovolací súd nemôže posudzovať, pretože nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Námetka nesprávnosti skutkových zistení, námetka proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne nesúhlas s tým, ako súd hodnotil vykonané dôkazy, nemôže zakladať žiadny z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Nie je možné, s poukazom na dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., domáhať sa preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené. Dovolací súd môže posudzovať len to či súdy na zistený skutkový stav, ktorý je v dovolacom konaní daný a nemenný, aplikovali správne ustanovenia trestného zákona.

Dovolací súd je preto viazaný zistením skutkového stavu veci, tak ako ho zistil a ustálil okresný súd. V predmetnej trestnej veci to znamená, že pre dovolací súd je rozhodujúce zistenie, podľa ktorého obvinený spáchal skutok tak, ako je uvedené v rozsudku prvostupňového súdu. Tieto skutkové okolnosti obsiahnuté v popise skutku potom poskytujú spoľahlivý podklad pre naplnenie všetkých zákonných znakov pokračovacieho prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. sčasti dokonaného a sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák., ako aj prečinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 Tr. zák., zo spáchania ktorých bol obvinený uznaný za vinného.

V súvislosti s námietskami obvineného ku skutku pod bodom 2/ rozsudku (nedovolené ozbrojovanie a obchodovanie so zbraňami) najvyšší súd nezistil pochybenie zo strany okresného súdu. Tento postupoval správne a v súlade so zákonom, keď pri posudzovaní či predmetné strelivo je zakázaným strelivom v zmysle zákona č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive a o zmene a doplnení niektorých zákonov vychádzal zo znaleckého posudku vypracovaného Kriminalistickým a expertíznym ústavom Policajného zboru. Čo sa týka námietok obvineného, že sa nemal možnosť vyjadriť k skutku pod bodom 2/ rozsudku, najvyšší súd poznamenáva, že tieto sa nezakladajú na pravde. Ako to vyplýva zo zápisnice o vypočutí podozrivého zo 4. júna 2008 po vykonaní domovej prehliadky (čl. 162 a nasl.), obvinený sa k tomuto skutku mal možnosť vyjadriť. Rovnako mal možnosť sa k predmetnému skutku vyjadriť aj na hlavnom pojednávaní konanom dňa 15. augusta 2011 na Okresnom súde Partizánske po prednesení obžaloby zo strany prokurátora.

Obvinený tiež v dovolaní namietal, že novelou zákona č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive a o zmene a doplnení niektorých zákonov podľa ustanovenia § 4 ods. 3 zakázaným strelivom už dobrovoľne vydané náboje neboli; súd v čase vyhlásenia rozsudku podľa názoru obvineného postupoval podľa neplatného zákona.

V predmetnej veci bol skutok spáchaný od presne nezisteného času až do 4. júna 2008, kedy obvinený v priestoroch rodinného domu č. XXX na T. bez povolenia prechovával 160 ks streliva, ktoré je v zmysle § 4 ods. 1 zák. č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive zaradené do kategórie „A“ a podľa § 4 ods. 3 písm. a/, písm. b/, písm. d/ išlo o zakázané strelivo s pribojnou strelou, expanznou strelou a zakázané vojenské strelivo.

Je pravdou, že v čase rozhodovania okresného súdu o predmetnom skutku nadobudla účinnosť novela zákona č. 92/2010 Z. z., podľa ktorej vojenské strelivo bolo vypustené z kategórie zakázaného streliva. Okresný súd mal teda podľa správnosti použiť toto znenie zákona, nakoľko bolo pre obvineného priaznivejšie. Avšak vzhľadom k tomu, že z počtu 160 ks zakázaného streliva bol iba 1 ks vyhodnotený ako vojenské strelivo, toto pochybenie súdu nemalo vplyv na trestnosť skutku obvineného, ani na výšku uloženého trestu.

Čo sa týka námietky obvineného, že dobrovoľne vydané strelivo v zmysle novely zákona č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive a o zmene a doplnení niektorých zákonov nebolo považované ako zakázané strelivo, najvyšší súd uvádza:

Podľa § 72b ods. 1 zákona č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení účinnom od 1. novembra 2009) trestnosť činu nedovoleného ozbrojovania zaniká u osoby, ktorá bez povolenia drží zbraň kategórie A, kategórie B alebo kategórie C, alebo strelivo podľa tohto zákona, ak v lehote od 1. novembra 2009 do 31. mája 2010 túto zbraň alebo strelivo dobrovoľne odovzdá do úschovy ktorémukolvek útvaru Policajného zboru; ten o prevzatí vydá potvrdenie (tzv. zbraňová amnestia).

Uvedené ustanovenia nebolo možné vo vzťahu ku konaniu obvineného použiť, nakoľko strelivo bolo zaistené pri domovej prehliadke rodinného domu č. XXX na ulici V. dňa 4. júna 2008, t. j. pred nadobudnutím účinnosti uvedeného zákona. Zároveň najvyšší súd považuje za potrebné poznamenať, že v prípade, ak by bol aj skutok spáchaný v čase, keď platila zbraňová amnestia, vydanie predmetných vecí počas domovej prehliadky na základe výzvy uskutočnenej príslušníkmi Policajného zboru v zmysle § 104 Tr. por. nemožno zamieňať so splnením podmienok stanovených pre zbraňovú amnestiu.

Obvinený v dovolaní uplatnil aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. k/ Tr. por., teda že proti nemu sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné. Konkrétne poukazoval na to, že hodinky zn. Breitling, ktoré mal obvinený vylákať od poškodených J. S. a X. S. (skutok v bode 1/ rozsudku) sú tie isté, o ktorých už bolo právoplatne rozhodnuté iným štátnym orgánom Slovenskej republiky.

Po preštudovaní spisového materiálu dovolací súd zistil, že hodinky zn. Breitling, ktoré boli predmetom trestného oznámenia J. S. na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru Partizánske, ČVS: ORP-433/2OSV-PD-2008, a o ktorých Obvodný úrad Prievidza, pracovisko Partizánske, rozhodol dňa 8. augusta 2008, nie sú tie isté hodinky, ako tie, ktoré boli predmetom skutku pod bodom 1/ napadnutého rozsudku. V rozhodnutej veci išlo totiž o hodinky, ktoré mali byť predmetom priestupku proti majetku (konkrétne mali byť odcudzené z miestnosti plavčikov na krytej plavárni v Partizánskom). Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. k/ Tr. por. teda naplnený nebol.

Najvyšší súd na tomto základe, bez meritórneho preskúmania veci, na neverejnom zasadnutí konštatoval, že je zrejmé nenaplnenie dôvodov dovolania uplatnených obvineným, a preto tento mimoriadny opravný prostriedok podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.